

Hajdu Mária

Anyja meséj!

A Barátok Verlista kiadványa PDF-ben – 2013.

Tavaszi Szellő

Micsoda széles, jó kedve lett a Szélnek, amikor megszületett a pöttöm kisfia! Örömeben az utcán rohangált és minden fát, bokrot körül ölelt! Minden ablakon bekiabált, hogy:

- Fiam született!

Felborogatta a kukákat, ledobált egy-két cserepet a tetőről, és egy járókelő fejéről lekapta a kalapját és azt görgette a járdán. Az emberek hangosan kacagtak a Szél huncutságán.

A kisfiát Tavasz Szellőnek nevezték el. Ahol megjelent, kivirágzott a rét, kirügyeztek a fák és még az öreg Nap is mosolygott rá. Nagyon vidám és csendes gyerek volt, alig lehetett hallani a hangját. Néha-néha sóhajtott egyet, de azt is csak jókedvében tette. Nagyokat szaladgált a mezőn, imádta a frissen nyílt virágok illatát. Vitt is haza jócskán belőle az édesanyjának. Ahogy telt az idő, a kis Szellő cseperedni kezdett. A tavaszt lassan felváltotta a nyár, és egyre melegebb lett. Eleinte csak a tó vizét borzolgatta, és a halakat ijesztgette a kis kamasz. Később már a parti fákat is megtépázta. Egy alkalommal olyan szenvedélyesen ölelgette meg a parton álló fűzfát, hogy az szegény kettéhasadt, és recsegge roskadt rá a mellette álló házra. Időnként a felhőket is úgy megkergette, hogy azok ijedten szórták le a földekre a keservesen összegyűjtött csapadékot, jégeső formájában. Csak úgy kopogott a tetőkön és az udvarokon. Lapáttal lehetett összeszedni. A gazdák szidták is, mert a termést mind elverte. Erre ő továbbfújta a felhőket, mintha ezzel rendben is volna a dolog, és ahogy rámosolygott a Nap, már le is csendesedett.

A forró nyár után lassan ballagott az ősz. A Szellő is megváltozott: felnőtt és már ő volt a Szél. Fakó, szürke, fénytelen napok következtek. Hamar elfáradt már, nem volt kedve játszadozni. Csendes esők jöttek, időnként felkorbácsolta a vizet, de hamar

lecsendesedett. A fákat lassan levetkőztette, hagyta őket mély álomba merülni.

Egyik reggel nagyon elcsodálkozott: szürke volt minden, ködös és nehéz a levegő. Dideregve kavargatta azt a néhány hópelyhet, ami mutatóba hullott. Szépen, lassan felemelkedett a köd fölé, és elámult a szépségen, amit maga alatt látott.

- Talán esküvőre készülnek?- Gondolta.

Minden fa és bokor zúzmarába öltözve, gazdagon feldíszítve. Ilyen szépet még sose látott! Ahogy feljött a Nap, mint megannyi gyémánt szikrázott a fényben. Csodálatos látvány volt! Elmosolyodott, és azt gondolta magában, ha megszületik a kisfia, majd megmutatja neki ezt a gyönyörű látványt.

Elfáradt és elszunyókált egy kicsit. Álmában a kisfiával, Tavasz Szellővel játszadozott a virágokkal teli réten, és el is felejtette már a zúzmarával díszített fákat.

Az első hó

Mikor Hóányó kitette a felhők feletti háza teraszára a dunnáját szellőzni, még a reggeli Napocska is ránevetett. Boldogan cirógatta meg az arcát régi barátnőjének. Hóányó mosolyogva rázogatta fel a dunnát, és a tájra hullani kezdett az első hó. Így kezdődött eddig minden évben a tél.

De ebben az évben, hiába várta minden gyermek és felnőtt a hóesést. A Mikulásnak is homokfutóval kellett közlekedni a szánja helyett. A rénszarvasok nagyot néztek, mikor befogták őket a feldíszített kocsik elé. A Mikulásnak nem volt választása, időben kellett megérkezni a gyermekekhez az egész világon. Kénytelen volt elindulni. Azért meghagyta a koboldoknak, hogy járjanak utána, mi történhetett az idős hótündérrel.

Máté kobold el is indult, hogy meglátogassa Hóanyót, kicsi házikójában a felhők felett. Nem volt könnyű dolga, mert Északiszél, mint egy házőrző, úgy védte a területét. Máténak szorosan a fejére kellett húznia a koboldsapkát, nehogy lekapja haragjában. Nagy nehezen felért a legmagasabban úszó felhők fölé, és megpillantotta a csillogó, takaros, hófehér házat. Mit házat! Inkább egy aprócska palotát! Hófehéren szikrázott a ráeső fénytől a csodálatos jégdíszítés. Ahogy közelebb lépett, benézett az ablakon, és látta, hogy nagy a baj.

Hóanyó az ágyában feküdt, és egészen vörösre duzzadt az orra. Gyönyörű, máskor égészínű szeme megfakulva, könnyekben ázott. Időnként pedig görcsös köhögési rohamok kínozták. Felkelni sem bírt a gyengeségtől. Szája kiszáradt, karja erőtlenül hevert a beteg teste mellett.

Máté kobold azonnal hideg borogatást tett a homlokára és a csuklójára. Feltett egy nagy adag teát is, a mézet előkereste a szekrényből. Még jó, hogy ősszel megajándékozta vele Hóanyót. Egész éjjel, és még másnap is vele maradt, hogy beadja neki a mézet és a lázcsillapítót. Nappal már egy kicsit jobban érezte magát, de éjszakára ismét belázasodott.

Így nem is csoda, hogy nem esett le az első hó! Ilyen betegen az öreg tündérnek volt szüksége a dunnára. Mert úgy reszketett szegény, mint a nyárfalevél a szélben.

A gondoskodásnak meg lett az eredménye. Harmadnapra teljesen elmúlt a torkából a gyulladás, és a láza is lement. Fel tudott már kelni, de gyenge volt még egy kicsit. A Napocska boldogan üdvözölte reggel, és megsimogatta az arcát. Hóanyó pedig felrázta a dunnáját, és eleredt az első hó!

Még szerencse, hogy Mikulás is hazaért már a hosszú útjáról.

Kutyavilág

Avagy a „Kivert kutya”

Az Öreg kutya mellé hozott egy kis fekete gombócot a gyerekek apja. Legalábbis úgy nézett ki az a kicsi, ijedt szemű kutya, mint egy kis gombóc. Azonnal rá is ragadt ez a név.

Nagyon kicsi volt még, nem régen választották el az anyjától. Úgy félt, hogy remegett, és amikor az Öreg megszaglászta, azonnal a kőre pisilt.

- Na ne, te kis Gombóc! Hát nem tudod mi a rend? Csak a kertben lehet vizelni, nem a lakásban! Na gyere, ki kell mennünk, nem szoktak beengedni. A kutyának kint a helye!

Gombóc követte az öreget, és kíváncsian kérdezgette mindenféléről:

- Te, hogy kerültél ide? Vagy itt laktál mindig? „Ezek” jó emberek? Kapunk vacsorát, mert már majd éhen halok!

Egyszerre annyi kérdést tett fel, hogy meg sem lehetett jegyezni. Az Öreg megnyugtatta, nem soká lesz vacsora, de ne legyen falánk, mert azt a gazda nem szereti. Ne is ugráljon fel, várja meg szépen, amíg kiszedik az ételt a táljába. Hamarosan valóban megjelent a gazda, egy vadonatúj kutyatállal a kezében.

- Ez a tiéd Gombóc!

Miután megtöltötte étellel a tálat, az Öregnek is kiporciózta a részét. Megvakargatta a feje búbját.

- Egyél Öreg, jó étvágyat! Vízet is hozok azonnal.

A két kutya jól belakott és a gazda a vizet is kihozta. Így szólt:

- Na, Öreg, mit szólna ehhez a kis Gombóchoz? Ugye, milyen aranyos? Kérlek vigyázz rá és tanítgasd te is. Okos kis kutya legyen belőle.

Míg beszélt, megpaskolta az Öreg fejét. A kutya farkcsóválva a bejáratig kísérte a gazdáját. Este behúzódott a kutyaházba és

hívta Gombócot is, hogy aludjanak egy kicsit, mert hosszú az éjszakai szolgálat.

- Mi az a szolgálat? - Kérdezte Gombóc.

- Vigyázni kell a házra, a kertre, a gazdára. Megugatjuk az utcán közlekedőket, kizavarjuk a macskákat, ha bejönnek a kerítésen belülre. Elriasztunk mindent és mindenkit, aki a gazdát zavarhatja. De most álmos vagyok!

Szundikálni kezdett, de a kicsi tovább kérdezgette.

- Téged is kis korodban hoztak ide? - Morgott egyet az Öreg, de azért elkezdett mesélni:

- Nem! Volt egy kisfiú, aki a gazdám volt kölyök koromban. Neki vettek ajándékba.

- Mi az, az ajándék? - Szólt közbe Gombóc.

- Ha mindig közbeszólsz, akkor nem mondom el!

- Jó, nem kérdezlek, csak mesélj, kérlek!

- A kisgazdám eleinte nagyon sokat játszott velem. Állandóan együtt voltunk. Azután kicsit megnőttem, ő iskolába kezdett járni és tanult sokat. A játék már nem volt neki olyan érdekes. Sokat voltam egyedül, és az is előfordult, hogy elfelejtett enni és inni adni. Nem is vitt magával sehová. Az udvarra is alig jött ki, az anyukája adott enni mindennap. Ő már arra sem ért rá. Így teltek, múltak a napok, az évek. A fiúból felnőtt lett, én sem lettem fiatalabb. Egy napon az édesanyja, aki gondoskodott rólam, meghalt. A fiú így szólt hozzám: Na, gyere Öreg!

- Betessékelt az autójába és elindultunk. Én nagyon boldog voltam, hogy újra vele lehetek. Sokáig mentünk, azután egy erdőn átvezető úton megálltunk. Újra azt mondta nekem: Na gyere Öreg! Én mentem, kiszálltam az autóból, ő levette a nyakörvemet. Csodálkoztam nagyon, de nem bántam, úgymint örökké viszketett a nyakam tőle. Azután beült az autójába és elhajtott. Én meg csak álltam, mint a sóbálvány! Kitett kutya lettem! Hontalan és gaz-

dátlan! Jó nagy pofára esés volt! Fogalmam sem volt, hogy hol vagyok! Először elkezdtem futni abba az irányba, amerre elhajtott, hátha tévedés. Hátha visszajön, vagy utolérem. Azután jött egy nagy kamion, majdnem elütött! A szele úgy megcsapott, hogy beestem az árokba! Sántikálva tápázkodtam fel, de minden fénytől féltem ezután. Ahogy sötétedett, még a fák is ijesztőek voltak az út mentén. Éjszaka meg egy rókával akaszzkodtam össze. Vacsora nélkül tettek ki, és már majd éhen haltam. Találtam egy döglött verebet, elcsapta egy autó. Már majdnem bekaptam, amikor jött a ravaszdi. Úgy rám támadt, valami idegen nyelven üvöltözött, én meg elszaladtam. Később megértettem a rókát, napokon át nem találtam semmi ennivalót. Pocsolyavizet ittam és reménykedtem, hátha visszajön a fiú. De nem jött. Csak az arra járó autók dudálta rám. Aztán nem emlékszem. Közeledett egy fény, de nem ért oda. Legalábbis már nem érzékeltem. A mostani gazda volt. Szerencsére hazahozott. Hálás vagyok neki. Meggyógyított és befogadott. Nehogy azt hidd, hogy mindenki ilyen szerencsés! Láttam én éhen halt kóbor kutyát. Olyat is, akit elütött a kamion. Nem is lehetett látni rajta, hogy valaha kutya volt. Brrr....., de szörnyű volt! Ne félj ez jó ember. Nem fog megunni és kitenni az út szélére! Örülj, hogy ide kerültél! De most már aludj! Hosszú az éjszakai szolgálat!

Hajnalpír

Lustálkodik a Napocska. Úgy gondolja, nem kell még felkelni, hiszen vasárnap van. Ilyenkor mindenki tovább alszik egy kicsit. Ő is ráér még felkelni.

A csillagok az égen a fáradtságtól már csak pislognak. Teljesen kimerültek, nem tudnak ragyogni. A Hold is nyugodni készül, be-

takarózott egy puha felhővel, és nagyokat ásítózik. Csak arra vár, hogy az égbolt alját pirosra fesse a felkelő Nap. De nem látott semmit. Úgy látszik, elfelejtette felhúzni a vekkerét. Gondolta mérgesen és lerúgta magáról a felhőtakarót. A sápadozó csillagokat elküldte aludni, és megpróbált teljes fényével világitani a Nap helyett. Már régen fel kellett volna ébrednie, zsörtölődött magában. Kiáltott egy nagyot, hátha felébred. De nem történt semmi, és nagyon elszontyolodott.

Mindezt látták és hallották az állatok. Elhatározták, hogy valahogy segítenek. Összecsődültek a baromfiudvar lakói és próbálgatták, hogy melyikük tud hangosabbat kiáltani. Nagy volt a hangzavar, de a Kakast senki sem tudta túl kiabálni. Az ő kukorékolása volt a lehangosabb. Megkérték a többiek, hogy addig kukorékoljon, amíg fel nem kelti a Napot.

A kakas felült a tyúkól tetejére, kidüllesztette a mellét, és három kukorékolás után elkezdett pirosítani az ég alja. Jelezve, hogy a Napocska felkelni készül. Azóta a büszke kakas legalább addig kukorékol a biztonság kedvéért, amíg az ég alján meg nem jelenik a hajnalpír.

A rózsafa álma

Tavasszal a rózsafa csodás madárcsicsergésre ébredt téli álmából. Boldogan sütkérezett a napfényben, vagy itta a tavaszi eső finom cseppjeit.

Hamarosan kipattantak első rügyecskéi, és növekedni kezdtek friss hajtásai. A kertben élő feketerigó is megcsodálta fényes leveleit. Májusban pedig az első bimbócskák is kifakadtak, feltárva gyönyörű szirmait. Csodálatos illattal árasztotta el a kertet. A cinkék a szomszédos fán lévő madáretetőről gyönyörköd-

tek a színpompás látványban. A rózsafa nagyon büszke volt magára, mégis nagyokat sóhajtozott. Ábrándozott magában, amit a gyenge nyári szellő nem bírt megállni szó nélkül.

- Mondd csak, te rózsafa! Miért búslakodsz, hiszen a legszebb virágaid neked vannak a kertben. Még a szomszéd udvarán sem láttam hasonlót.

- Az a baj, hogy elhervad, és lehullik minden szirmom hamarosan. Akkor csak zöld leszek, mint bármelyik fa. Bárcsak sose hervadnának el a virágaim!

- Ne beszélj butaságokat! Messze még a tél, újra kinyílnak még a virágaid.

Így is lett. A virágok elhervadtak, de helyükben újabb hajtások növekedtek, és még szebb rózsákat neveltek. Ideális volt az időjárás, nem szomjazott a rózsafa, és déli napsugár sem szárította rozsdásra a szirmokat. Ismét rózsailat lengedezte be a kertet. A feketerigó megdicsérte pompázó kelyheit, és a kert királynőjének nevezte.

Ennek nagyon örült a rózsafa, és elhatározta, hogy az idén nem fog téli álmat aludni. Boldogságában addig nyújtózkodott, míg harmadszor is kivirágzott, pedig már nagyon közeledett az ősz. A szorgalmas méhek még begyűjtötték róla a virágport, nehogy kárba vesszen. A rózsafa büszkén fogadta látogatóit, és szívesen adta át az apró népnek a nektárját. Elmondta nekik, hogy bizony nem fog téli álmat aludni. A méhek megmosolyogták, de nem szóltak semmit. Nem akarták a kedves rózsafát megbántani, hiszen olyan különlegesen finom a rózsa virágpora.

Nappal még süttött egy kicsit a napocska, de éjszaka már csipkedte a dér a leveleit. A rózsafa egyre álmosabb lett. Az őszi szél is erőszakosabb volt, minden ágát megtépázta, de nem sikerült letépni a rózsaszirmokat, erősen kapaszkodtak a levélcsészéjükbe. Azután olyan hirtelen jött a fagy, hogy a csodás rózsák

a szárukon fagytak jéggé. Olyan gyönyörű kristályos kelyhek díszítették a rózsafát, mintha csillogó gyémántból lettek volna. De ő már semmit nem érzékelt ebből. Éppen azt álmodta, hogy nem hervadtak el a virágai, és ő a kert királynője, gyémánt koronával a fején.

Hallható az Irodalmi Rádió által készített Mese CD-n Lőrincz Dalma előadásában. (2010)

Hajdu Mária: A boszorka és a vándor

Élt a falu végén egy magányos boszorka.
Elhagyta az anyja, és sohasem volt apja.
Düledező viskó, istállóban kehes ló,
és egy törött hintó.

Régi, kopár kertben már nem terem a barack,
csak a száraz haraszt, és burjánzik a tarack.
Inni kútkávéra, a madár se száll rája,
elkerüli mára.

Porlepte kocsiút... s egy eltévedt idegen
érkezik hirtelen, és nézd milyen szentelen!
A portát bejárja, a karjait széttárja:
- Nincs ennek gazdája?

Rekedtes banyahang a viskó ablakából:
- Tűnj az udvaromról! Kotródj a portámról!
A bátor idegen, a pajtában lepihen
a lóval kettesben.

Éppen-hogy feldereng a hajnali napsugár,
vándorunk kalapál, és serénykedve kaszál.
A lovat gondozza, itatja, csutakolja,
kicsit megjárhatja.

Törött a kocsirúd, és az ócska fakerék...
Van munka épp elég, belefájdul a derék.
A fáradt idegen a pajtában lepihen.
A banyának több se kell!

Üres a kocsiszín... hát szalad a pajtába,
s boszorkány hangjára, nagy rikácsolásra,
felébred a vándor. - Hát mi lelt téged ángyom?
Talán ég a jászol?

Körül néz a banya... A hintó megjavítva,
a kerék megvasalva, a széna lekaszálva!
És a banya rászól: - Ez derék dolog vándor!
Nálam lakhatsz mától.

Feléled a tanya, a virágok kinyílnak,
madarak dalolnak, a kútkávéra szállnak.
Boszorka megszépült, a hangja is megenyhült,
anyóvá szelídült.

Felébred a tanya, hajnal hasad százszor,
tegnap lett a mából. Menne már a vándor.
A kis tanyát bejárja, karjait kitarja,
anyóka visszavárja.

Porlepte kocsiút, s az eltévedt idegen útra kél hirtelen.

Az öntelt kisveréb

A szürke kisveréb társaival röpködött és hangoskodott. Olyan embert idegesítő össze-vissza csiripeléssel és vircsaftolással. A száraz homokban hempergett, beleivott a kutya vizébe és még arra is vetemedett, hogy belefördött. Az a bamba, nagy kutya pedig ügyet sem vetett rá. Pedig ő bosszantani akarta.

Miért nem próbálja elkapni, vagy legalább elkergetni? Még a lelógó fülét is megcsípte, de éppen csak ránézett a nagy boci szemével. Meg is kérdezte tőle a szemtelen kisveréb:

- Mondd, te kutya! Téged nem izgat, hogy szemtelenkedek veled?
- Hát, nem sok vizet zavarasz. - Válaszolta a dog. A kisveréb sérődötten elreppent.

Mérgesen elhatározta, hogy majd megmutatja, mire képes. Ő tud repülni, az a lomha kutya pedig földhöz van kötve. Szó szerint. Napközben láncon tartják, csak éjszakára engedik el, hogy őrizze a házat. Ahogy így elmélkedett, megirigyelte a kutyát: mennyire fontos a gazdájának! Ő meg csak repked a világban, senkinek nem fontos.

Odaszállt a kutyaház elé, és elmondta a gondolatait. A dog elcsodálkozott rajta. Nem értette a kisveréb szomorúságát.

- Hiszen én is itt vagyok neked, és a népes családod is! Nem ez a fontos? Te nem vetted észre, hogy miért nem zavarlak el, vagy kaplak be?

- De te nem is figyelsz rám! Nekem olyan barát kell, aki megmondja, hogy szeret!

Ezzel haragosan elrepült. Ej-ej, gondolta a kutya. Milyen öntelt egy kis jószág! Még valami baj éri.

A magasban egy héja körözött zsákmányra lesve, és hallotta a kisveréb cívódását a kutyával. Nahát, kisveréb! Majd én bebizonyítom, hogy mennyire szeretlek! Gondolta magában. Lejjebb ereszkedett és odaszólt a kisverébnek:

- De szép fényes és szürke a tollad kisveréb!
 - Igazán? Komolyan mondd? A kutya rám se hederített, hiába akartam a figyelmét magamra vonni!
 - Ne is törődj vele, gyere inkább velem. Mutassuk meg, milyen magasra tudunk szállni.
- A veréb melle dagadt a büszkeségtől, hogy a héja barátja lehet. A társai hiába óvták új barátjától, nem hallgatott senkire. Repült fel a héja után a magas égbe. Kicsi tüdeje már zihált, nem bírta a tempót. Már alig emelgette a szárnyacskáit, mikor meglátta a héját felé száguldani...
- Ej-ej kisbarátom! - Mondta a kutya, mikor a tavaszi szellő egy apró szürke tollacskát ejtett az orra hegyére.

Harmatcsepp

Hajnalban, még napfelkelte előtt, egy apró harmatcsepp ringatózott egy hosszú fűszálon. Óvatosan egyensúlyozott, nehogy lecsorduljon a fűszál tövéhez. Arra vágyott, hogy az első napsugár felröpítse a felhőkbe. Imádta ezt a körforgást. Hajnalban megcsillant a fűszálon, a napocska aranyugara felszárította, és újra a testvérkéi között találta magát egy csodás, puha és hófehér felhőben.

Ez így ment tavasztól ősziig. Miért addig? Azt nem tudta, hiszen még nagyon fiatal volt. Kicsit félt is tőle, hogy mi van az ősz után. Egy testvérkéje sem tudta. Egyre alacsonyabb volt már a napocska útja és hajnalonként többet kellett várakoznia a harmatcseppnek, amíg érte jött a napsugár. Körülötte a testvérkéi megpróbáltak felszállni, de a legjobb esetben is csak sűrű köd lett belőlük, és a fák levelein kötöttek ki. Ott aztán várakozhattak tovább a napsugarakra. A levegő annyira lehűlt, hogy a hidegtől

reszketve várakozott, de már nem volt türelme. Ő is a testvérkéi után indult, hiszen már senki nem volt körülötte. Ahogy lebegett a levegőben, szürke lett minden és félelmetes. Hamarosan áttörték a bágyadt napsugarak a sűrű ködöt, és a harmatcsepp egy csupasz ágra huppant. Kitisztult a levegő és mosolyogva áradt szét a fény. Csodás látvány tárult a harmatocska elé. Mellette szorosan ültek a testvérkéi, gyönyörű, szikrázóan fehér csipkeruhában. A harmatcseppek zúzmarává fagytak a ruhájukat lehullató fákon, bokrokon és ünneplőbe öltöztették őket.

Rigófüttyös vakondtúrás

A lakatlan ház elhanyagolt kertjében, már évek óta nem járt emberfia. Nem is háborgatta senki és semmi az ott élő rigókat. Vidáman ugrándoztak fáról-fára. Közben gyönyörűen énekeltek, csak úgy, a maguk szórakoztatására. Még a szomszéd kert különféle madarait is utánozgatták, hiszen több nyelven is tudtak füttyülni.

Ezen a nyáron is zengett a környék a daluktól. Nem is hagyta szó nélkül, az éppen gilisztát kereső vakond. Meg is jegyezte fennhangon:

- Öröm ebben a kertben turkálni, olyan szépen énekeltek!

A rigók, csak tovább fújták a dalukat. Meg volt minden okuk a boldogságra, hiszen a fészkekben sorra keltek ki a tojásokból a fiókák. Meg is sokasodott a dolga rigómamának és rigópapának. Alig győzték hordani a gilisztát és a bogarakat a kis tátogóknak. A gazonos kertben egyre nehezebben boldogultak, pedig csatlakoztak hozzájuk a család idősebb tagjai is, hogy segítsenek. Ráadásul az egyre melegedő nyár, kiszárította a földet is. Nagyon ke-

mény lett, és hatalmas repedések barázdálták a talajt. Lehetetlen lett kikaparni belőle a gilisztákat, mert mélyebbre menekültek a szárazság elől. Kétségbeejtő lett a helyzet, még énekelni is elfelejtettek a gondok súlya alatt. Féltették a kicsi fiókákat, pedig már a fészekből is kijártak, bár még repülni nem tudtak. Csak szaladgáltak a gazok között.

Egyik reggel, mikor még a harmat sem szállt fel, kidugta egy friss vakondtúrásból a fejét a vakond.

- Van itt valaki? - Kérdezte.

Mert ugye a vakond nem lát, nincs is szüksége rá a földalatti ásáshoz. Olyan nagy volt a csend, azt hitte, hogy a rigók elköltöztek. Nem is sejtette, hogy milyen nagy a bajban vannak.

- Igen, itt kuksolunk a diófán. Éhesek a gyerekek, a föld kemény a szárazságtól, a bogarakat pedig már mind elfogyasztottuk. Nem tudunk elköltözni, mert a fiókák még nem repülnek. Csipogta egy-szuszra a rigómama.

- No, majd én segítek rajtatok, csak szólok a páromnak is. - Mondta a vakond.

Meg is jelentek néhány perc múlva, és teljes erőből kezdtek ásni. Nagy túrásokat alkottak és a lazuló talajból menekültek a giliszták a felszínre. Több se kellett a rigócsalád tagjainak, jól megtömték a bögyüket. A vakond-pár megtette a magáét. Mikor már jól kifáradtak, azt mondták:

- Most kérjük a fizetségünket!

A rigók értetlenül meredtek rájuk. Vakond-papa elnevette magát.

- Legyetek szívesek bemutatni a gyerekeinknek, hogy milyen csodálatos hangotok van.

Hát így mentette meg a vakond a rigócsaládot az elhanyagolt kertben, és így lett rigófüttyös a vakondtúrás.

A cinege éneke

- Nyitnikék! Nyitnikék!

Szűrődött be a szobába az apró madárkák éneke. Végre eltűnt a téli szürkeség, és mosolyogva nézett be az ablakon a napocska. Józsi, a játék-mackó megkérdezte a polcon ülő plüssbékát:

- Mondd Bréka: mi ez a hangzavar odakint? Látsz valamit?

- Igen, pont rálátok a gesztenyefára. Ott ülnek valami kék színű madarak, - azt hiszem cinegék - azok énekelnek.

- Énekelnek? De hiszen ez lárma! Nem ének.

- Dehogynem! Hallottam, mikor Marci az olvasást gyakorolta, hogy ezeket a kismadarakat a tavasz hírnökének nevezik.

- Tényleg? - Ámult nagyot Józsi mackó.

- Igen, mert mikor elkezdenek énekelni, kivirágzanak a gyümölcsfák, és a rügyek is kipattannak, levelük nő újra a fáknak.

- Hát ezt már igazán nem hiszem! Ha Marci hazajön az iskolából, meglesem azt az olvasókönyvet én is.

Délelőtt a cinkék után a rigók is rákezdték: egymást hívogatták a rigófűttyel. Öröm volt hallgatni. A napsugarak megsimogatták a fák ágait, a virágágyásokban alvó növényeket, de jutott belőlük a sétáló embereknek is. Vidámság lengte körül az egész várost, az utcát és a házakat. Mindenki kivonult a szabadba, sepregetni, kertet és utcát takarítani.

Délután hazaérkezett Marci az iskolából. Ledobta a nehéz háttáskáját és eszében sem volt, hogy elővegye az olvasókönyvét. Kiment a kertbe nagypapához. Segített elgereblyézni a már felásott ágyásokat. A szobában a béka és a mackó sértődötten háttat fordítottak egymásnak. Józsi nem hitt a plüssbékának.

Közeledett az este, a napocska aludni készült. Nagypapa és Marci elégedetten néztek be a konyhába egy kis harapnivaló után. Jól elfáradtak, de még hátra volt a házi feladat a kisfiúnak. Holnap

nem lesz olvasás óra, nem is került elő az olvasókönyv. A mackó nem nézhetett bele, mérgesen aludt el.

Másnap reggel arra ébredt, hogy megcirógatja a napocska az arcát. Bréka pedig lelkesedve kiabál:

- Megmondtam! Ugye megmondtam!

- Mit kiabálsz, miért nem hagysz aludni?

- Még hogy mit! Nézd: „Az éjjel rászálltak a fákra, mint kis lepke, a levelek.”

- Te Bréka! Igazad volt! Tényleg újra nőtt a cinege énekétől a fák levele!

Dr. Sál, avagy a profi nagymama

Hanna nagyon szerette hallgatni délutánonként, ha mesélt a nagymamája. Most is kérlelni kezdte:

- Mesélj nagyanyó! Mesélj egy kicsit!

Nagyanyó egész délelőtt a kertben veteményezett, eléggé elfáradt. Alig várta, hogy leülhessen egy kicsit.

- Jaj, kicsim! Nincs ám egy mese sem ám a kötényem zsebében!

- Komolyan? Nézd meg újra, hátha mégis... - Kérlete a kislány.

-No egy kicsit gondolkodnom kell, várj pár percet. - Néhány pillanat múlva el is kezdte.

- Mondd csak Hanka: hallottál már a Dr. Sálról? Mert ha nem akkor elárulom neked, hogy az egy varázslatos sál. Képzeld el, hogy az én nagymamám kötötte, mikor ennyi idős voltam, mint te most. Varázslatos dolgokat készített a nagyanyám, mert ő tündér volt. Akkor este is csodát tett. Reggel nem tudtam felkelni, mert iszonyatosan megfájdult a fülem. Egész nap sírtam a fájdalomtól. Az édesanyámnak dolgozni kellett menni, és a nagyanyámat hívta el hozzánk, hogy ápoljon. Betakargatott a fejem búbjáig, és egy-

folytában dúdolgatott nekem, közben egy különleges sálat kötött szorgalmasan. Csak úgy járt az ujjai alatt a két kötőtű. Estére el is készült a szép színes sál. A sütőben konyhasót melegített és becsavarta a sálba, azt tette mindkét fülemre. Végre elbírtam aludni, ahogy enyhült a fájdalom. Édesanyám hangjára ébredtem csak fel, ahogy a munkából hazaért.

- Hogy vagy kincsem? - Kérdezte aggodalommal.

- Jól vagyok anya, már nem fáj a fülem.

- Az hogy lehet? - Nézett kérdően a nagyimra.

- Elkészült a Dr. Sál. - Mosolygott rám.

Édesanyám akkor mondta neki először, hogy ő egy tündér.

- Jaj nagyanyó! Nekem is lehetne egy ilyen bűvös sálam? - Kérlelte a kislány, a nagymamát.

- Ó kicsim! Már van is!

Elővett a táskájából egy gyönyörű színes sálat és bemutatta:

- Ő Dr. Sál. Neked hoztam, megvéd téged is a betegségektől, ha viseled.

Hanna szárnyaló örömmel tekerte a nyaka köré a puha sálat. Másnap az óvodában bemutatta a barátainak dr. Sálat. Természetesen nem volt senki másnak ilyen érdekes, bűvös sálja, és tündér nagymamája sem. Természetesen meg volt győződve róla, hogy a nagyanyó is tündérből van.

Ezután le sem vette magáról, mindenhová magával vitte. Bűvös tulajdonsága miatt sokszor meggyógyult általa, de megvédte a szélről és megfázástól is.

Hajdu Mária honlapja:
<http://www.hajdumaria.hu>

- Anya mesélj! - Kérlelt a pici lányom. Minden este mesét olvastunk. Az iskola kezdetén pedig úgy gyakoroltuk az olvasást, hogy néhány sort felolvastattam vele:
- Most te mesélj nekem. - Ő pedig büszke volt rá, hogy már tud olvasni.

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
